

Till läsningen: Icke stungna äro 4, 50 **k**, 45, 67 **i**. Efter 55 **r** finnes intet sk. — Hadorph: sk efter 55 **r**. — Celsius: 50 **k** saknas, 47—55 **auk** × **unuar**; 56 **i**. — Dybeck: sk efter 55 **r**.

Bst i **a**, **n** och **o** skära hst tvärs över, men äro oftast ganska korta.

Om mansnamnet *Piagn*, *Pegn* se Sö 237, U 34, om *Dan* U 114. *Gunnvar* synes ha varit ett sällsynt kvinnonamn. Detta är det enda belägget i uppländska inskrifter. Dessutom förekommer det i två västgötska (T 60 Eggvena, Vg 9, T 64 Leksberg). Från medeltiden är *Gunnur* (av *Gunnvor*) endast känt genom ett par västgötska urkunder och ett västgötskt ortnamn, *Gunnar* (sannolikt för *Gunvar*) genom en sörmländsk urkund (Lundgren). I Danmark är däremot namnet rikligt belagt (*DGP*), likaså i Norge och på Island (Lind). Det förekommer på västnordiskt område tidigast i ett par runinskrifter: **kunuur** Dynna, Hadeland, **kunuaru** Bergenhus. Vid sidan av kvinnonamnet *Gunnvar* (-*vgr*, -*ur*) finnes ett mansnamn *Gunnvarr*, belagt i en småländsk och två gotländska inskrifter (L 1235 Skeppersta, Smål., L 1590, 1591 Stenkumla, Gotl.). Huruvida **kynuar** Sö 257 är ett mansnamn eller ett kvinnonamn, kan ej avgöras. Efterleden är sannolikt adj. *varr* 'vaksam, försiktig' (jfr J. Sahlgren, *Eddica et Scaldica* 2, s. 301).

132. Rinkeby, Danderyds sn.

Litteratur: R. Dybeck, Reseberättelse 1863 (ATA); M. Palmgren, Runinskrifterna i Danderyds socken, 1934 (hs i ATA).

I sin reseberättelse för 1863 meddelar Dybeck: »Icke långt från runstenen på Rinkeby gärde (B 220) i Danderyds socken fann jag ett mindre stycke af en annan runsten, hvilket nyligen blifvit uppgräft ur en åker. Å stenen finnas blott orden **at : inkifast arf . . . li : risti :**» Följande år besökte Dybeck socknarna Danderyd, Täby, Angarn och Vada; han anmärker i sin reseberättelse blott summariskt, att »alla här af mig förut sedda runstenar funnos i behåll». Emellertid finnes ej fragmentet med i *Sveriges runurkunder*, och det har tydligen kort efter Dybecks besök förkommit.

Inskrift:

. . . at : inkifast arf . . . li : risti :

5 10 15 20

. . . at *Ingifast arf*[a] . . . -li *risti*.

»... efter Ingefast, [sin] arvinge . . . ristade.»

133. Täby kyrka.

Pl. 86, 87.

Litteratur: B 129, L 643, D 2: 10. Joh. Bureus, F a 6 s. 140 n:r 22 (Axehiellm), F a 5 n:r 398; Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 52; P. Dijkman, Historiske Anmärkningar (1723), s. 31; O. Celsius, SR 2, s. 391; C. M. Brandelius, Descriptio Paroeciæ Roslagiæ Täby (Diss. Ups., pres. E. M. Fant, 1786), s. 27; R. Dybeck, Svenska runurkunder n:r 98; UFT h. 10 (1882), s. 193; E. Brate, Sverges runinskrifter (1922), s. 64, Svenska runristare (1925), s. 81, Anteckningar 1902 (ATA); O. von Friesen, Upplands runstenar (1913), s. 56; O. Montelius i Fornvännen 1914, s. 122; Sveriges kyrkor, Uppland 1: 1 (1918), s. 122.

Äldre avbildningar: Leitz och Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 129); Dybeck a. a.; Brate foto 1902 (ATA); S. Brandel foto 1917 (i: Sveriges kyrkor).

Runstenen är sönderslagen i två delar, som äro inmurade i Täby kyrka på utsidan nära grunden. Det större stycket, som har utgjort runstenens övre del, sitter i västra väggen av det gamla vapenhuset, som är utbyggt på kyrkans södra sida. Det mindre stycket, runstenens nedre